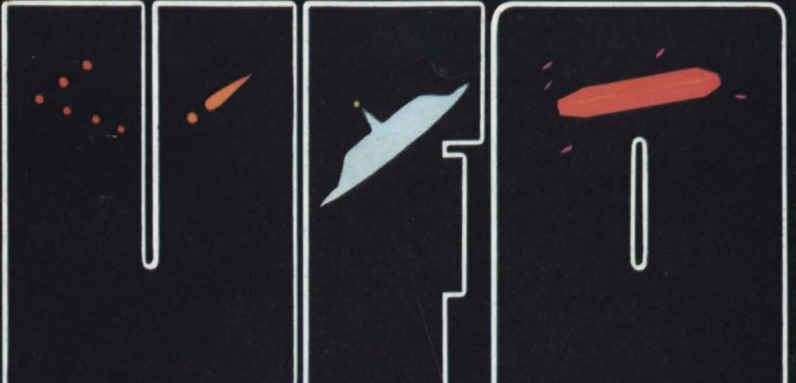
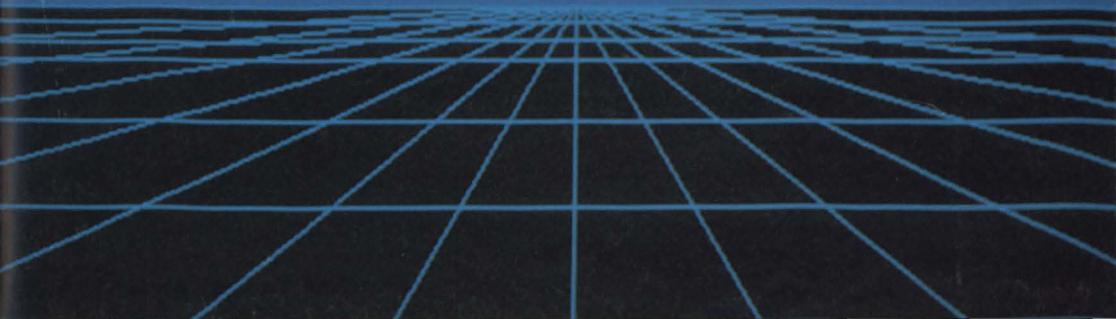
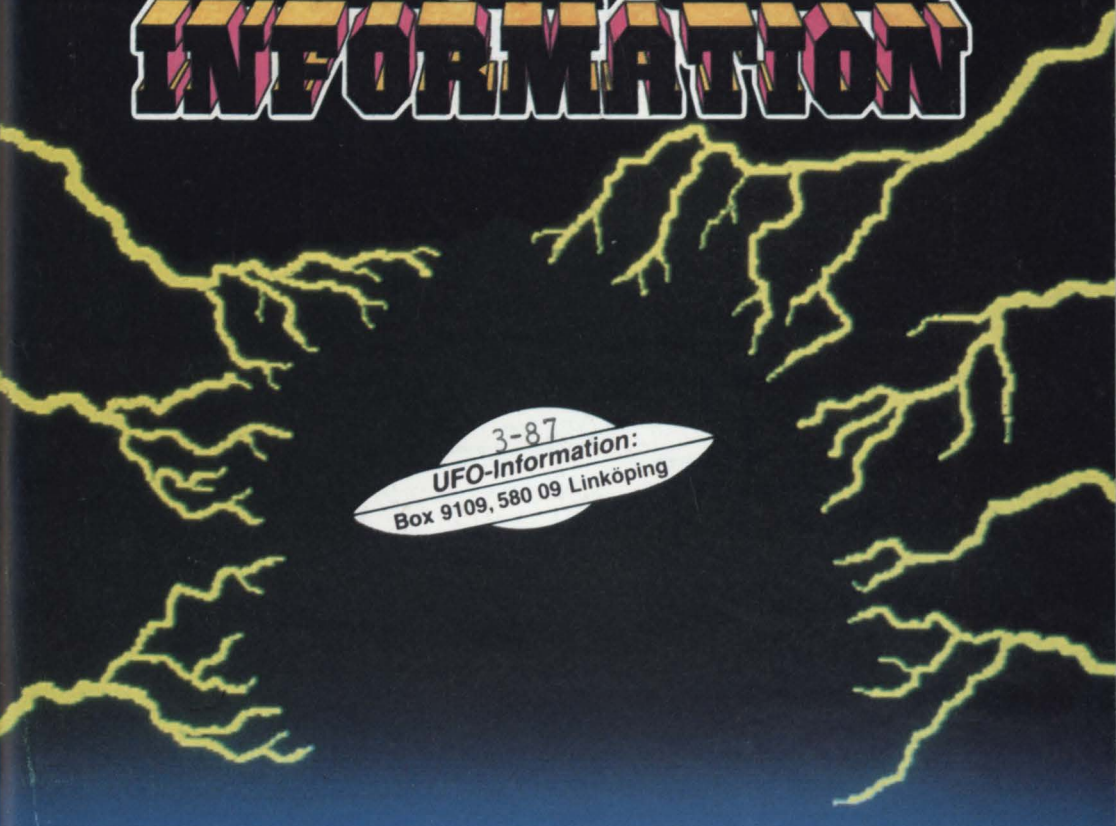

UFO INFORMATION

3-87
UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och
ökad kunskap om UFO-fenomen.
Utk. med 4 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 jan.-31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-171790

Övriga medarbetare:
Sören Andersson, Ronny Thunér,
Håkan Gustafsson och Kristina Finér.

Redaktionens besöksadress:
Danmarksgatan 4B
Linköping
Tel. 013-171790

UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro: 483 64 25-1

UFO-Information kostar 100:- helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskin. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälpt oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att tex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska
och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med
UFO-intresserade som kan hjälpa till
att på sina hemorter följa upp och
bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid)
eller skriv till, UFO-Information,
Box 9109, 580 09 Linköping.

UFO-INFORMATION utkommer oregelbundet
med 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt
arbete med tidskriften är oavlönat.

Missa inte
UFO-Informationens
pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den
verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

483 64 25-1

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

JORDEN HAR CANCER!

Detta borde vara ett faktum för alla människor, som i dag lever på denna planet. Den förödande bakterie, som sprider denna dödade svulst kallas "människan". Om vi jämför vad människan gör med sin livgivande planet, med den värsta av alla bakterier som hon själv drabbas av, så bleknar även AIDS-viruset i skuggan av människans tanklösa grymhet.

Vi har tydligen ännu inte förstått hur fint naturen bekämpar alla sjukdomar den lider av. Detta tar givetvis tid, men tid är evig och den fysiska människans existens är timlig. Vad vetenskapen upptäckt, är att vårt immunförsvar producerar antikroppar mot sjukdomar, och därmed ser vi alltså att naturen själv rättar till de felaktigheter som stör livsprocessen. Om det inte redan hänt, så är steget nu inte långt till att människan angrips av naturens egna antikroppar. Fullt förståeligt, "eller hur". Vissa sjukliga och störande bakterier hittar naturen ett motgift mot snabbt, andra, gissningsvis de smartaste och mest farliga, tar lite längre tid. Jag hoppas att jag låter riktigt bedräglig, ty det är meningen med denna ledare. I bedrägligare banor än dessa, kan man knappast tänka. Hur vore det att vända på de bedrägligheter, som nu gjort sig gällande med att hitta en lösning. Inte dumt, va?

En lösning är givetvis att helt utplåna människan från jordens yta, men den idén kan vi glömma, detta skulle naturen aldrig göra, ty den förädlar i stället för att fördärva. Fördärva oss själva, vilket vi är suveräna på, vore kanske det bästa som kunde hända Moder Jord, men detta tror jag inte på. Lösningen ligger i att få de onda bakterierna att bli goda, och därvid kanske värva dem till antikroppar. Konsten är lätt att med positivt tänkande skapa längre och friskare liv. Du kan själv hemma börja redan nu, att hjälpa Moder Jord och oss själva, genom att tänka positivt och kärleksfullt om allt du ser omkring dig. Tvivlar du på din förmåga att gottgöra genom att tänka positivt. så skall du göra det s.k. "bladtestet". Detta fungerar för 85-90% av alla som gör ett ärligt försök. Tag 2 st blad från en växt och lägg dem bredvid varandra, ca 20 cm mellan. Låt dem ligga så i 1 eller 2 veckor. Under tiden skall du koncentrera dig på ett av bladen, tänka kärleksfullt och positivt om bladet. Ägna 1-2 minuter om dagen till detta, och tänk hela tiden på samma blad. Vill du förstärka effekten, skall du sitta nära bladet under den tid du tänker. Du behöver alltså inte ens vara i samma rum som bladen. Effekten blir att det blad du visat kärlek och omsorg håller sig grönt och fint väldigt länge. Det andra bladet skruppnar fort. Detta bevisar att positivt tänkande skulle kunna rädda vår egen jord. Bli en antikropp. Själv tror jag att precis så har hänt i vår framtid. De Oförklarliga Tefaten är ett starkt bevis på att vi har överlevt, så låt oss börja tänka + i stället för -. Så hjälper vi vår framtid.

Kjell Thörnlund

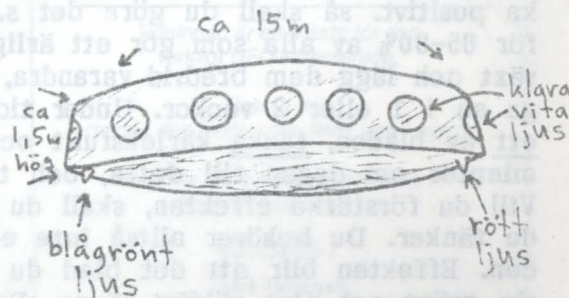
Närkontakt på Bagshot-heden

I volym 29, nr 2 av **Flying Saucer Review** publicerades Omar Fowlers redogörelse för den anmärkningsvärda historien om den gamle mannen Alfred Burtoo, vilken uppgav sig ha tagits ombord på en landad farkost i närheten av Aldershot tidigt på morgonen den 12 augusti 1983, men som sedan släpptes fri av besättningen med orden att han var alldeles för gammal och skröplig (han var 78 år gammal) för deras syften (en översättning av denna artikel finns att läsa i ett tidigare nummer av **UFO-Information**). Mr Fowler följer här upp detta med den lika märkliga och spännande berättelsen om slaktaren David McMurray, vilken uppger sig ha råkat ut för två UFOs helt nyligen vid Bagshot Heath, endast 8-10 km från den plats där gamle Mr Burtoo hade sin upplevelse! Med utgångspunkt från de skisser som lämnats av Mr Burtoo och Mr McMurray kan läsaren hålla med om att det är högst sannolikt att samma typ av farkost figurerar i bägge fallen.

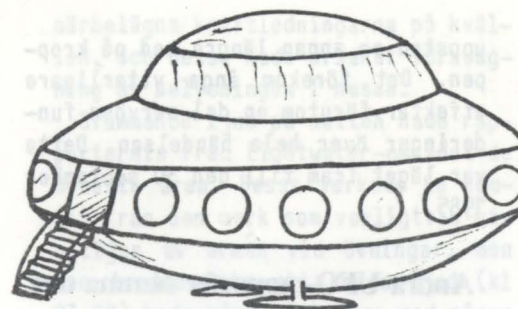
På söndagkvällen den 15 september 1985, kl 21.00, var familjen McMurray på väg hem i bil efter ett besök hos några vänner i Guildford, Surrey. De körde på den livligt trafikerade A322 mot Bagshot och svängde sedan av från huvudvägen vid rondellen intill Gordon Boys School, och fortsatte i riktning mot Farnborough på Red Road (B311) - klockan var 3 minuter över 9. I bilen befann sig Mr David McMurray, hans hustru Sue och två små barn.

De hade endast kört ca 400 m nedför vägen och rundade just en svag kurva, då de möttes av en häpnadsväckande syn. Ett föremål svävade över vägen (se skiss) endast 50 till 60 m framför dem. Ljusskenet var så intensivt att Mr McMurray för en stund vände bort sitt ansikte. Medan de fortsatte sin färd framåt dök ytterligare ett likadant föremål upp bakom träden till vänster om vägen och

slog dem följe strax bakom de träd som kantade vägen. De lade kort märke till att en annan bil som åkte bakom dem tvärt bromsade in och svängde in mot vägkanten. Under tiden hade det första föremålet, som hade svävat ovanför vägen, skjutit iväg upp mot himlen och försvunnit.

MR McMURRAYS SKISS PÅ FÖREMÅLET
(avritat)

MR BURTOOS SKISS PÅ FARKOSTEN
(avritad)

Denna händelse hade inträffat längs en enslig vägsträcka genom hedlandskapet som angränsar till Bagshot-Lightwaterområdet. Det finns några gravhögar inte hundra meter från platsen för den inledande iakttagelsen, samt en kraftledning som korsar vägen vid samma punkt.

Mr McMurray fattade ett snabbt beslut att fortsätta nedför vägen så fort han kunde ca 1 mile, där det finns ett område med nybyggda fastigheter och chansen att springa till ett närbeläget hus. När han svängt i kurvan med husen i sikte, körde han över till motsatta sidan av körbanan, stannade och steg ur bilen. Barnen låg och sov i baksätet och Mrs McMurray låste dörren på sin sida och vägrade gå ut.

I och med att deras bil stannade, stannade även UFOt upp och svävade över träden rakt på motsatta sidan av vägen, på en höjd av omkring 15 m. Mr McMurray stod och tittade på "det" och han fick intrycket att "det" tittade på honom. Han hörde ett surrande ljud "precis som om någon hade startat en elektrisk symaskin". Han lade märke till att det

på undersidan av föremålet fanns ett klart rött ljus på ena sidan och ett grönt ljus på den andra. Runt föremålets kropp fanns ett antal bländande vita ljus, men inga tecken på rörelse eller några roterande ljus.

Efter att de förstummade vittnena betraktat det tysta föremålet i ca en och en halv minut, accelererade det plötsligt och försvann tills det endast var synligt som ett stjärnliknande föremål i fjärran. Mr McMurray hoppade in i bilen igen och körde tillbaka uppför den lilla backen i syfte att skaffa sig en bättre vy, men föremålet fanns ej längre att upptäcka utan hade helt försvunnit ur sikte. Den andra bilen som hade kört in till vägkanten stod fortfarande kvar. En vit Volvo, där föraren satt med belysningen tänd. Mr McMurray stannade inte för att prata med föraren, men så här i efterhand önskar han att han hade gjort detta.

Under en senare intervju påföljande kväll lämnade också Mrs McMurray sin beskrivning av händelsen. Föremålet var "tefats"-format och verkade platt på undersidan, med stora "strålkastare" runt kanten och ett klart rött ljus undertill på ena sidan och ett blågrönt ljus på den andra.

Mr McMurray och hans familj fortsatte sedan sin färd hem, samt rapporterade händelsen till ortspolisens, vilken noterade hans upplevelse i vederbörlig ordning. Han ringde också upp Heathrowflygplatsen (Kontrolltornet) samt rapporterade därefter händelsen till Flygtrafikcentralen i West Drayton.

Efterverkningar

Morgonen därpå **försov** sig hela familjen, dvs även barnen där det ena var fem månader och det andra sexton månader gammalt. I normala fall brukar barnen vara vakna kvart i sex, men just denna morgon var de tvungna att väckas när makarna McMurray själva vaknade kl 09.30.

Mr McMurray gick sedan ut för att starta sin bil, men det hördes inget ljud från motorn och han upptäckte att batteriet var fullständigt dött. Han erhöll hjälp från en närbelägen bilverkstad och bilen gick då igång.

Inom några få timmar denna följande dag (måndagen den 16:e) fick Mr McMurray en hemsk huvudvärk upp i hjässan, så intensiv att han sökte läkarhjälp. Hans doktor sände honom omedelbart till sjukhuset för en kontroll. EKG och blodtryck befanns vara normalt. Han utvecklade sedan symtom av en "tomhets"-känsla i magen samt "darriga" ben. Dessa symtom höll i sig ca 8 till 9 dagar efter "händelsen" och vid det laget hade även hans hustru lidit av samma sak under de tre sista dagarna.

Det var efter att dessa första symtom försvunnit som Mr McMurray fick besvär med sömnstörningar (händelse + 11 dagar) och dessa sammanföll med minnesförluster under ungefär samma period. Det var också under denna tid som Mr McMurray drabbades av ett utbrott av hudfläckar i formen av små röda cirklar (ca 3 cm i diameter) på kroppen. Den första uppstod på sidan av halsen och varade i en period på några timmar, och medan denna första cirkel försvann uppstod en annan på vänstra skuldran. Och medan denna cirkel försvann

uppstod en annan längre ned på kroppen. Det förekom inga ytterligare effekter förutom en del nervösa funderingar över hela händelsen. Detta var läget fram till den 30 september 1985.

Andra UFO-rapporter samma dag

Samma kväll, omkring kl 20.45, körde Mr och Mrs Webb i riktning mot Wokingham-kroken (ungefär 19 km från Bagshot Heath), då de såg ett klart rödlysande föremål flyga över himlen från Bagshot-hållet. Mrs Webb kommenterade "Jag är säker på att det inte var något flygplan. Det fick mig att tänka på att det kunde ha varit ett s k UFO".

Senare denna kväll, omkring kl 23.45, såg Lyn Brookes och hennes pojkvän ett märkligt föremål med blinkande lampor (röda och vita). Efter ca fem minuter sjönk det ned bakom några träd. Denna observation gjordes från Wokingham-området. Lyn Brookes kommenterade "Jag blev riktigt rädd, det var som om det tittade på mig." Hennes grand danois blev "orolig och gnällde".

Första undersökningen

Området som angränsar till den väg där McMurray-händelsen inträffade genomsöktes senare i hopp om att hitta landningsavtryck eller andra detaljer, men utan framgång. Hyresgästerna i det nya bostadsområdet utfrågades om eventuella märkligheter i området. Det fanns rapporter som sade att det för ca ett år sedan observerats blixtar som kom från de

närbelägna kraftledningarna på kvällen, och dessa hade orsakat försvagning av belysningen i husen.

Brummande ljud på natten hade rapporterats från Lightwater-området de senaste åren. Dessa verkade ha kommit från den mark som vanligtvis utnyttjas av armén vid övningar, men man trodde inte att dessa ljud (kl 03.00) hade något att göra med några militära övningar.

Uppföljande undersökning

Ett andra besök hos familjen McMurray gjordes tisdagen den 5 november i syfte att höra efter om Mr McMurrays tillstånd hade förändrats något.

Det märktes tydligt inom en kort stund att de fysiologiska symtom som besvärade Mr McMurray inte hade minskat på något sätt, och ett flertal förändringar i hans tillstånd kunde noteras.

De röda ringar som tidigare endast uppträtt på den **vänstra** sidan av hans kropp (hals, skuldra, bål och ljumske), hade nu återuppträtt, under perioden "händelse" + 17-22 dagar, på **högra** sidan av hans kropp i ett liknande mönster. Han hade också blivit medveten i sitt sinne att han vid de märkligaste tidpunkter, förklarade för sig själv hur olika mekaniska och elektriska anordningar fungerade. Han satt t ex och tittade på en elektrisk strömbrytare och genom hjärnan strömmade då kunskapen om hur denna fungerade. Samma sak hände också när han körde sin bil. Han upptäckte att han satt och förklarade för sig själv bilens mekanik och dess motor.

Ute-ur-kroppen upplevelser

Under de allra senaste nätterna hade han upplevt två tillfällen med "ute-ur-kroppen-färder" då han låg i sin säng. Han sade att han kunde sväva ovanför sängen och titta ned på sig själv och sin hustru där de låg och sov, varpå han återvände in i sin kropp med en "duns". Detta var något som han aldrig hört talas om tidigare.

Ett budskap?

Det märkligaste av allt var att han påstod sig ha ett budskap som nästan utan avbrott ekade i hans hjärna: "Epsilon 44L - 47L". Han hade ingen aning om vad det betydde, och han hade inget minne av att ha läst detta ord någonstans...

När han vid ett senare tillfälle återvänt till platsen för UFO-händelsen överväldigades han av en känsla att han inte skulle gå längre än till vägkanten, och inte gå bort mellan träden till den öppna glänta där det andra UFO:t hade observerats. Faktum är att han återvände till sin bil och lät bli att titta igenom området som han först hade tänkt göra.

Detta är läget den 6 november 1985.

Gordon Creightons anm.

Detta är en absolut "klassisk" redogörelse för hur det är att uppleva "astralfärder" - inklusive perkussionseffekten när man plötsligt återvänder in i den fysiska kroppen! Och den kommer från en man som med all säkerhet aldrig ens hört talas

om sådant tidigare.

SOM JAG UPPGIVIT VID ETT FLERTAL TILFÄLLEN, SÅ LUTAR JAG ÅT ATT INGA KONTAKTER MED UFO-VARELSER NÅGONSIN SKER I DEN FYSISKA KROPPEN, OCH ATT DEN FÖRNUMMANDE INDIVIDEN FÖRES UT UR SIN KROPP INNAN MÖTET KAN GENOMFÖRAS.

SOM ETT RESULTAT AV DETTA BLIR DEN "ANDRA KROPPEN" NÅGOT LÖSGJORD I SINNA FÖRTÖJNINGAR, SÅ ATT SÄGA, SÅ ATT INDIVIDER SOM ALDRIG TIDIGARE VARIT MEDVETNA OM ATT DE HAFT "ASTRAL"-UPPLEVELSER, NU MÄRKER ATT DE SLINKER IN OCH UT GANSKA LÄTT.

När han först blev tillfrågad om han hade lust att underkasta sig hypnos, visade sig Mr McMurray vara

ganska så ovillig. Men jag har nu fått veta av Mr Fowler - i och med att hans fysiologiska symtom fortsätter, att Mr McMurray börjat bli mer intresserad av möjligheten att få reda på vad som hänt honom.

Man planerar nu att låta honom underkastas hypnotisk regression av en kvalificerad utövare och i närvaro av en läkare, och vi hoppas så småningom kunna rapportera resultaten. Vad jag kan förstå kanske det även blir möjligt för gamle Mr Burtoo att träffa läkaren och hypnoteamet. Något mycket intressant kan uppstå ur allt detta. G.C.

KÄLLA: FLYING SAUCER REVIEW,
VOLUME 31, NO.2, 1986.

Översättning: Sören Andersson

* * * * *

Närkontakt på Bagshot-heden Del 2

Söndagen den 12 januari besökte Dave McMurray Flying Saucer Reviews konsult, Dr Leonard Wilder (Stanmore, London) tillsammans med Omar och Deana Fowler. Syftet var att låta Mr McMurray bli hypnotiserad av Leonard Wilder i närvaro av Dr Bernard E. Finch, Gordon Creighton och andra intresserade personer, med sikte på att regressera honom till tidpunkten för hans UFO-upplevelse den 15 september 1985.

Inledningsvis diskuterade Dr Wilder händelsen med Mr McMurray, och hypnosen skedde ca två timmar efter att alla blivit presenterade för varandra. Dr Wilder placerade Mr McMurray på en vilobädd i raklång

ställning och sessionen började:-

DR WILDER: JAG VILL ATT DU SLAPPNAR AV...10, 9, 8, 7 ETC... OM EN LITEN STUND KOMMER JAG ATT DISKUTERA MED DIG OM DIN UFO-UPPLEVELSE... DAVE, JAG VILL ATT DU GÅR TILLBAKA I TIDEN, TILL DEN TIDPUNKT DÅ DU SATT OCH KÖRDE I BILEN MED SUE OCH ERA TVÅ SMÅ BARN, OCH BÖRJAR BESKRIVA OCH ÅTERUPPLEVA VAD SOM HÄNDE VID TIDEN FÖR DIN KONTAKT MED UFOT...

D.M.: "DET ÄR DÄR"

DR W.: "VAD ÄR DET SOM ÄR DÄR?"

D.M.: "ETT LJUS"

DR W.: "BERÄTTA OM DET"

D.M.: "DET ÄR STARKT, PÅ VÄGEN, OVANFÖR BILEN...DET ÄR BORTA...DET ÄR DÄR IGEN...DET FLYGER."

DR W.: "FORTSÄTT"

D.M.: "...FÖLJER MED...MEDFÖR VÄGEN...FÖLJER MED...FÖLJER MED..."

DR W.: "VILKEN FÄRG?"

D.M.: "VITT LJUS"

DR W.: "HAR DU SETT NÅGOT LIKANDE TIDIGARE?"

D.M.: "NEJ...KLART...STARKT LYSANDE"

DR W.: "NÅGOT LJUD?"

D.M.: "NEJ...FLYGER...FÖLJER FORTFARANDE MED"

DR W.: "HUR KÄNNER DU DIG?"

D.M.: (tung andning)... "MÅSTE GÅ UT...(mycket tung andning)...UTE ... GÅR ...STARKT LYSANDE"

DR W.: "VARIFRÅN KOMMER DET...LJUSSET?"

D.M.: "FÖNSTER...KLART...(tung andning)..."

DR W.: "ÄR DET STORT?"

D.M.: "STORT"

DR W.: "HUR STORT TROR DU?"

D.M.: "STORT...SÅ STORT"

DR W.: "HUR HÖGT UPP TROR DU?"

D.M.: "STRAX OVANFÖR TRÄDEN...VÄKTARE...VÄKTARNA"

DR W.: "VAD ÄR VÄKTARNA FÖR NÅGRA? HUR VET DU ATT DE ÄR VÄKTARNA?"

D.M.: "DE ÄR VÄKTARNA"

DR W.: "DU VET ALLTSÅ DET?"

D.M.: "JA"

DR W.: "VAR ÄR DE IFRÅN?"

D.M.: "EPSILON"

DR W.: "EPSILON?"

D.M.: "EPSILON...44L, 47L,...44L, 47L...VÄKTARNA" (tung andning)

DR W.: "VAR LIGGER EPSILON?"

D.M.: "BORTA...LÅNGT BORTA...EPSILON...44L, 47L"

DR W.: "VARIFRÅN FICK DU DENNA INFORMATION?"

D.M.: "VÄKTARNA"

DR W.: "TALAR DE TILL DIG, ELLER

FÅR DU DET GENOM HJÄRNAN?"

D.M.: "TALAR"

DR W.: "DU KAN ALLTSÅ HÖRA DEM?"

D.M.: "JA"

DR W.: "VAD SÄGER DE?"

D.M.: "VÄKTARNA...EPSILON...LÅNGT BORTA...44L, 47L"

DR W.: "ÄR DE VÄNLIGT SINNADE?"

D.M.: "JA"

DR W.: "VARFÖR HAR DE VALT UT DIG ATT KOMMUNICERA MED?"

D.M.: "VET INTE...(tung andning)...VÄKTARE...EPSILON"

DR W.: "VAR ÄR SUE?" (Daves fru, som sitter i bilen)

D.M.: "SUE, SUE...SUE...VEM...SITTER I BILEN"

DR W.: "OCH DU BEFINNER DIG UTANFÖR BILEN?"

D.M.: "JA"

DR W.: "FINNS DET NÅGRA ANSIKTEN I FÖNSTREN PÅ FARKOSTEN?"

D.M.: "FÖR LJUST, KAN INTE SE, FÖR LJUST" (mycket tung andning)

DR W.: "VAD HÄNDER NU?"

D.M.: "VÄKTARNA, EPSILON, 44L-47L"

DR W.: "VAD BETYDER 44L-47L?"

D.M.: "VET INTE, BORDE VETA, VET INTE"

DR W.: "VARFÖR BORDE DU VETA?"

D.M.: "VET INTE, BORDE VETA, VET INTE"

DR W.: "ÄR DU RÄDD ELLER EJ?"

D.M.: "NEJ"

DR W.: "VERKAR DE VÄNLIGA?"

D.M.: "VÄNLIGA"

DR W.: "HUR KOMMUNICERAR DE MED DIG?"

D.M.: "INUTI"

DR W.: "INUTI VAD, INUTI DIN HJÄRNAN?"

D.M.: "RÖSTER, JA, VÄKTARE"

DR W.: "VAD MENAS MED VÄKTARNA?"

D.M.: "DE ÄR VÄKTARNA"

DR W.: "AV...?"
D.M.: "BARA VÄKTARNA" (tung andning)
 DR W.: "OCH DE KOMMER FRÅN EPSILON?"
D.M.: "EPSILON 44L-47L"
 DR W.: "ÄR DETTA EN STJÄRNA ELLER EN PLANET, GER DE DIG DENNA INFORMATION?"
D.M.: "VÄKTARE, BORDE VETA, VET INTE"
 DR W.: "VARFÖR SÄGER DU HELA TIDEN ATT DU BORDE VETA?"
D.M.: "VET INTE, BORDE VETA" (tung andning)
 DR W.: "KAN DU STÄLLA DEM FRÅGOR GENOM DIN HJÄRNA?"
D.M.: "KAN EJ"
 DR W.: "VARFÖR INTE?"
D.M.: "EPSILON 44L-47L...EPSILON 44L-47L...VÄKTARNA"
 DR W.: "HUR MÅNGA AV DESSA FARKOSTER FINNS DÄR?"
D.M.: "TVÅ...EN...TVÅ" (tung andning)
 DR W.: "VAD GÖR FARKOSTERNA?"
D.M.: "DEN ÄR BARA DÄR" (tung andning)
 DR W.: "DU FLÅSAR. DU VERKAR EN ANING BETRYCKT, DAVE. VARFÖR?"
D.M.: "VÄKTARNA, JAG FÖRSTÅR INTE, 44L-47L"
 DR W.: "FINNS DET NÅGON MER PÅ VÄGEN, NÅGRA ANDRA BILAR?"
D.M.: "NEJ"
 DR W.: "BARA DIN BIL?"
D.M.: "BARA MIN BIL"
 DR W.: "HAR DU STÄNGT AV BILMOTORN ELLER ÄR DEN FORTFARANDE IGÅNG?"
D.M.: "DEN ÄR IGÅNG"
 DR W.: "VARFÖR LÅTER DU DEN VARA IGÅNG?"
D.M.: "BABIES...VÄKTARE..." (Hans barn befann sig i bilen/kupévärmen påslagen)

DR W.: "BESKRIV FARKOSTEN SÅ DETALJRIKT SOM DU KAN"
D.M.: "STOR...LJUS...LJUS...STARKA LJUS"
 DR W.: "VILKEN FÄRG SADE DU?"
D.M.: "STRÅLANDE" (tung andning)
 DR W.: "NÅGON VÄRME?"
D.M.: "NEJ"
 DR W.: "NÅGOT LJUD?"
D.M.: "ETT BRUMMANDE"
 DR W.: "VAD FÖR SLAGS BRUMMANDE?"
D.M.: "BARA ETT BRUMMANDE...44L-47L...EPSILON...VET INTE, MÅSTE VETA...DET ÄR BORTA..."
 DR W.: "VAD ÄR DET SOM ÄR BORTA, DAVE?"
D.M.: "LJUSEN ÄR BORTA..."

Kommentarer angående hypnossessionerna

När Dave McMurray försattes i hypnos väntade vi oss, i bästa fall, att få en bekräftelse på att händelsen verkligen hade inträffat. Möjligtvis hade han kommit ihåg några små detaljer som hade gått honom förbi i hans vakna tillstånd.

Atmosfären i rummet blev emellertid spänd när Dave omständligt började berätta händelsen steg för steg. Han reagerade som om han verkligen återupplevde det hela, med tecken på tydlig påfrestning allt eftersom berättelsen framskred.

Den lilla åhörarskaran blev helt fängslad av historien, och spänningen ökade när Dave McMurray avslöjade att han faktiskt mottagit telepatiska budskap från "farkosten" där han stod och betraktade den. En bedövd tystnad rådde i rummet när han förklarade att "de" var "VÄKTARNA", och som framgår av det nedskrivna återgivandet, upprepade han detta

gång på gång.

Väktarna kontaktade Dave igen...

På söndagkvällen den 26 januari 1986 var Dave McMurray och hans hustru med barn åter på väg hem nedför Red Road, där UFOhändelsen hade inträffat kvällen den 15 september 1985.

Dave hade ofta klagat över huvudvärk när de passerade samma ställe, men denna speciella kväll blev huvudvärken så intensiv att han var tvungen att köra in till väggkanten och stanna. Efter en stunds vila och återhämtning fortsatte de sin hemfärd trots att Dave fortfarande upplevde en del obehag.

När de anlät till sitt hem i Farnborough, letade Dave hastigt reda på ett papper, satte sig ned och började skriva med snabba rörelser. "Han uppförde sig som om han befann sig i något slags förvirrat tillstånd", kommenterade hans fru. Budskapet som Dave skrivit ned var så märkligt att det förbryllade dem båda, och de ringde upp Omar Fowler som omedelbart bestämde sig för att besöka dem samma kväll.

Budskapet som skrivits ned av Dave var ej i hans skrivstil och skilde sig också helt från hans sätt att uttrycka sig:

EPSOLOM:- PLANETLÄGE 12:e kvadranten. PRIMÄRFUNKTION VÄKTARE AV PLANETER. IAKTTAGIT JORDEN SEDAN ÅR 12 F. KR.:-

MÄNNISKANS UTVECKLING FRAM TILL TIDIGT 1800-TAL NÄSTAN NOLL:- NYCKELPERSONER PLACERADE PÅ JORDEN TIDIGT 1900; UTVECKLING TILL DAGS DATO ÖKANDE MED 50%:- HAR FORTFARANDE EJ

GRUNDLÄGGANDE MEOTCAIL(?)-TRÄNING:- KRIGISKA VILKET EJ KOMMER ATT TOLERERAS:- FORTFARANDE SPLITTRADE NÄR DET GÄLLER TANKEN PÅ EN ALLSMÄKTIG HÄRSKARE:- KOMMER ATT FORTSÄTTA VAKA OCH INSTRUERA NYCKELPERSONER GÄLLANDE UTVECKLINGSGRADEN. REKOMMENDERAR ATT FRAMÅTSKRIDANDET ÅTERFASTSTÄLLES(?) GÄLLANDE DERAS PLANETS NATUR SAMT ATT DE TILLÅTES FORTSÄTTA PÅ 50%-GRADEN SNARARE ÄN ATT GIVA DEM FULLT SAMARBETE.

ASMIZ

UFOs... kan detta vara svaret?

Om detta budskap är autentiskt, så är innebörden oerhörd. Vi står inför möjligheten att UFOs faktiskt observerat Jorden i flera hundra år, och att människans utveckling kontrollerats genom information som givits åt utvalda nyckelpersoner på Jorden (Einstein etc.??)

Vi vet mycket väl att vi är "krigiska" och i grunden inte trevliga att umgås med. Detta är ett bra svar på den ofta ställda frågan: "Varför kommer de inte ner och talar med oss?"

Kommentaren att vi fortfarande är splittrade när det gäller tanken på "en Allsmäktig Härskare", kan lätt tolkas som vår oförmåga att erkänna att det endast finns en (vi kallar denna makt GUD). Vi behöver endast reflektera över de aldrig upphörande konflikter som rasar världen över, där anhängare av den ena religionen bekämpar de andra för att skaffa den egna guden överhöghet över de andra. Vi har misslyckats i att erkänna existensen av en Allmakt, och reli-

gionerna världen över kämpar på ena eller andra sättet för sitt eget herravälde.

Vår oförmåga på Jorden att acceptera 'spelets regler' har av allt att döma lett till en begränsning i vårt framåtskridande. Vem kan klandra UFO-makterna för detta, ty hur

ofta har inte den vetenskapliga utvecklingen utnyttjats till att utveckla nya vapen?...Svaret ligger i våra egna händer, men vi kan bara inte acceptera detta. -O.F.

KÄLLA: FLYING SAUCER REVIEW,
VOLUME 31, NO.6, 1986.

Översättning: Sören Andersson

Öga mot öga med USO-NAUTER

Det här är en händelse som daterar sig rätt långt tillbaka, till sensommaren 1958. Dåvarande fröken Brita Olsson, 18 år gammal vid tiden för händelsen, minns det som vore det i går.

Tillsammans med två kusiner, Jenny och Karin, cyklade de sent en kväll mot hemmet längs en väg nära fjordlandskapet, i närheten av Stocken på Orust.

Det hade regnat hela dagen, men vid kvällningen hade det börjat blåsa upp så att moltäcket sprack upp. Den lilla stigen hade förvandlats till hal gyttja.

Karin, som cyklade först, klarade inte av den lilla backen under de rådande förhållandena, utan föll omkull. Brita, som var sist, ämnade säga något och var den som först fick syn på "de små".

"Som nyfikna barn i åtsmitande grå regnkläder, samt simluva som satt ihop med dräkten. Vi trodde att det verkligen var ungar, i förmodad 6-årsålder. Vi tittade förvånat på varandra en kort stund. Plötsligt tittade månen fram mellan molnen och rakt i ansiktet på "de små". Det var

plötsligt tre par lysande 'kattögon' som stirrade på oss. De där tillhörde inte vår värld. Vi reagerade i panik. Skrek till och började cykla iväg vad tygeln höll. De blev tydligen lika rädda och sprang iväg, ned mot fjordlandskapet. Mellan klippblock och högt gräs. De försvann lika fort som de dykt upp."

"Fjordlandskapet låg på vår högra sida. Det var inlandsvind och det gick tydliga vågor bland kobbar och skär. Något fick mina öron att lystra till något, något stort som for fram genom vattnet. Jag var sist. Alltjämt rädd, men nyfikenheten tog överhanden, varför man slutade cykla och vände blicken ut mot fjorden och havet."

"Rädslan fanns kvar, men jag ville veta!"

"Det var en enormt stor lysande kropp. Större delen av den for fram under vattenytan. Den lyste vagt i gröngult sken. Dess ovandel...ja, jag såg ingen underdel, det var omöjligt, buktade uppåt. På dess topp fanns fyra runda ljusutflöden, vilka pulserade upp och ned i färgnyanserna blått, grönt, gult och rött. Den

höll en rak kurs ut mot havet och försvann."

Brita cyklade i kapp de andra flickorna, som lugnat ned sig en aning, men som alltjämt var något uppskakade. Brita berättade för dem om undervattensfarkosten, varvid de trodde att det var de små männens skepp.

Dagen därpå hade all rädsla försvunnit och de cyklade ned mot fjordlandskapet. Bort mot den vik som Brita sett farkosten komma ifrån. På sandstranden syntes ett par breda bandspår rakt upp från vattenytan. Dessa hade nästan försvunnit i blåsten. "Något" hade tagit sig upp och tagit sig ned samma väg. Det var de tre flickorna fullt övertygade om. Hur skulle de nu handskas med vetenskapen om sin upplevelse?

Året var femtioåtta. Ingen av flickorna hade läst eller hört talas om främmande farkoster och varelser från andra civilisationer.

Ingen skulle tro dem. Snart skulle också spåren efter vattenfarkosten

vara försvunna. Folk skulle mena att det var fantasifoster från unga "pubertetsflickor". Så de beslutade sig för att tåga om händelsen.

I nästan tjugo år höll dåvarande fröken Olsson tyst. Genom hennes systerdotter fick jag kännedom om saken. Hon är nu expedit i en klädaffärskedja och själv mor till barn som upplevt "främmande saker".

Jenny gifte sig med en astronom. Karin blev missionär. Hon såg det hela som ett "gudomligt tecken". Själv fick Brita en mindre knäck på sin livsfilosofi. Hon repade sig snabbt och förstod att "vi inte är ensamma".

Då och då har hon tänkt tillbaka. Grubblat på vad som hade kunnat hända om de inte blivit så hemskt rädda. De var ju nyfikna på oss. Flickorna skrämde ju bort dem. "Kanske de hade kunnat ge oss något i utbyte. Vad, vet jag inte. Men säkerligen till en högre insikt."

Det håller undertecknad med om.

Anders G Magnusson

UFOs kolliderar över Brasilien

En märklig kollision inträffade i luften över Icoaraci, en sömnig by i närheten av Belém do Pará, Brasilien. Alla byborna kom ut för att bevittna den ovanliga händelsen, som inträffade på kvällen den 17 maj 1977.

För de starkt vidskepliga innebar den jordens undergång, och många började bedja och gråta hysteriskt. För de mest skeptiska var det frågan om ett statligt experiment, eller ett fyrverkeri. Men de flesta ögonvittnena uppgav att det var en blän-

dande uppvisning, vad det nu än var som visade sig över deras lilla by denna tisdagkväll.

Himlen var mörk och klar, och månen var ej uppe. Omkring kl 21.30 började folk på gatorna höra ett stadigt bedövande ljud, som en lång serie åskskrällar. Folk som befann sig inomhus kom ut och sällade sig till de förbipasserande, och de stirrade alla med förvåning upp mot himlen.

Två brinnande klot, med otydliga konturer, det ena från syd och det

andra från norr, kolliderade mitt i luften. Enligt vittnena var det eldklot som kom från norr, rosafärgat och det som kom från syd, grönaktigt. Efter den plötsliga kollisionen syntes ett intensivt blixtsken och en rosafärgad rök spred sig över ett stort område på himlen. Denna rök skingrades ca 20 minuter efter kollisionen.

På polisstationen skrevs polischefens edliga intyg under av ombudet Trindade och tre militära truppmedlemmar, vilka alla tjänstgjorde denna kväll. Man antog att det höga ljud som föregick den oerhörda kollisionen, framkallades av UFOnas otyglade färd mot varandra. Fastän möjligheten av en kollision mellan två lätta flygplan togs under betraktande, fann man ej några vrakspillror efter några sådana.

Man fick också genom de officiella uttalandena, veta att kollisionen mellan de två UFO:n ej orsakade någon explosion med söndersprängda delar, utan endast ett högt sprakande ljud, som en blixst som slog ned. Detta faktum jämfördes med en annan märklig händelse som inträffat på 50-talet, då en åskvigga slog ned i en flod vid en närliggande by och efterlämnade en rödaktig färg i området, vilken inte försvann förrän efter flera dagar.

Enligt andra källor, såg en fiskare vid namn Jango, i den lilla byn Moreni, vid staden Benevides (13.000 inv.), några dagar tidigare en klar eftermiddag, ett märkligt föremål som for fram över himlavalvet.

Några dagar senare uppmärksammades denne artikelförfattare av en korrespondent på en motsäggande notis som

publicerats i samma tidningar, där det uppgavs att några signalraketer nyligen stulits från ett lokalt fiskeribolag, "vilket ledde till den slutsatsen att det ovanliga fenomenet var lätt att förklara". Detta var tydligen resultatet av det sedvanliga nedtystandettrycket från myndigheterna, där man förnekade EIHypotesen.

Andra åsikter och diskussioner ledde denne artikelförfattare till att undersöka teorin om kulblixstar, men detta gav inga övertygande resultat. Denna typ av sällsynt naturfenomen, som ännu ej riktigt kunnat förklaras av vetenskapen, uppvisar vissa grundkaraktistika som t ex: ett klot av litet format med lysande färger mellan orangerött och gulaktigt; mycket kort varaktighet; det rör sig för det mesta horisontellt och höjer sig ibland och exploderar, eller försvinner med en puff i luften. Faktum är att det aldrig någonsin fotograferats! Sammanfattningsvis kan man säga att det inte finns någon riktig förklaring på kulblixstfenomenet i sig självt, och antagligen finns det ingen som helst länk mellan detta och det bisarra fenomen som inträffade i Brasilien.

Tidigare undersökningar och forskning i liknande UFO-aktivitet, kan leda oss till att acceptera mer; att sådana lysande uppvisningar kan härledas till något slags intelligent styrda anordningar, som det blivit något fel på, varför man medvetet låtit dessa krascha in i varandra.

Det aktuella området (Belém do Pará, i den stora Amazonflodens mynning), har upplevt många mystiska föremål på himlen - och flera har

också slagit ned i vattnet. Sydamerika är också känt för att vara ett av de mest UFO-hemsökta områdena på jorden under de senaste årtiondena, och en närstudie kan kanske få den

hängivne UFOlogen att dra mycket intressanta slutsatser.

KÄLLA: THE MUFON UFO JOURNAL,
NUMBER 116, JULY 1977.

Översättning: Sören Andersson

* * * * *

Märkligt möte över Alaska

UFOs var åter nyhetsstoff när Jeff Berliner, UPI i Anchorage, Alaska lämnade in sin på måndagen den 29 december 1986 gjorda intervju med Federala Flygadministrationen (FAA) samt talesmän för USA:s flygvapen. Denna artikel har baserats på nyhetsmeddelanden från Alaska, en personlig telefonintervju med Paul Steucke, talesman för FAA samt en kort telefonintervju av Larry King i hans TV-program med kapten Kenju Terauchi, Japan Air Lines flight 1628, båda den 2 januari 1987. Som ursprungligen rapporterats, bekräftade radaroperatörerna på både FAA och Elmendorf flygvapenbas i Anchorage de visuella iakttagelserna av flygbesättningen på J.A.L. Boeing 747 fraktflyg den 17 november 1986.

Baserad på intervjuer gjorda av Jim Derry, FAA:s säkerhetschef, med alla tre besättningsmedlemmarna omedelbart efter landning, sammanställde FAA sin rapport om denna mycket viktiga händelse. De tre besättningsmedlemmarna på JAL 1628 var kapten Kenju Terauchi, förstepiloten Takanori Tamefuji och flygteknikern Yoshio Tsukuda. Mr Derrys rapport avslutades med orden att vittnena ej var offer för hallucination, samt

att de ej var alkohol- eller drog-påverkade utan var normala, yrkeskunniga och förnuftiga individer.

JAL Flight 1628

JAL flight 1628, som startade i Paris med destination Tokyo, med mellanlandningar för bränslepåfyllning i Reykjavik, Island och Anchorage, Alaska, närmade sig Ft. Yukon, Alaska på en flyghöjd av 10.500 m en klar natt med obegränsad sikt och fullmåne då de gjorde sin första iakttagelse. Kapten Terauchi uppgav att besättningen i början såg tre föremål eller ljus rakt framför 747: an. (Se skisser när det gäller form och storlek). Först trodde han att han närmade sig ett annat flygplan bakifrån, eftersom färgerna var vita, gula och bärnstensaktiga och sålunda kunde vara utblåsningen. De släckte omedelbart belysningen i cockpiten för att eliminera alla reflexer i fönstren. Efter att ha utfört några mindre manövrer i sex minuter för att försäkra sig om att ljusen var fristående från deras eget plan, kontaktade de FAA i Anchorage via radio för att rapportera ljusen, samt för att höra sig för vad dessa var för något, eftersom

ljusens placering inte var den normala för flygplan.

I en intervju tisdagen den 30 december 1986 uppgav Terauchi, 47, en pilot med 29 års erfarenhet, som bor i Anchorage med sin familj, att han såg tre UFOs samt att de två mindre ljusen vid ett tillfälle befann sig rakt framför Boeing-planets cockpit på kort avstånd. Han hänvisade till föremålen som "de två små skeppen och moderskeppet", samt uttryckte sin stora förvåning över att de dök upp och dök upp igen, rörde sig snabbt och stannade upp plötsligt. Han sade att han inte kunde förklara händelserna, utan att spekulera i möjligheten att han såg någonting av utomjordiskt ursprung. Medan han talade på engelska med lite hjälp av en tolk då och då, ritade Terauchi kartor, bilder och tillfogade tekniska noteringar (på japanska) för att beskriva incidenten.

Terauchi sade upprepade gånger att det föremål som uppträdde på FAA:s och flygvapnets radar var "mycket stort - dubbelt så stort som ett hangarfartyg." De små UFO:na syntes ej på hans väderradar. Han sade att de tre besättningsmedlemmarna såg ljus från de två små föremålen. Han ritade en skiss som visade ljus i formation, där varje föremål var utrustade med två ljuspaneler. Kaptenen sade att han såg ljus på det större föremålet, samt att han vid ett tillfälle, i närheten av Fairbanks, såg det i svag silhuett 12-13 km bort. Han ritade en skiss på vad han sett - något som liknade en gigantisk valnöt.

Besättningen blev ej skräm, sade Terauchi. Deras känsla kunde beskri-

vas, sade han, med orden: "Vi vill fly undan detta." Och så - med FAA:s tillstånd och riktning - minskade de sin flyghöjd och utförde flera svängar, men föremålen hängde med. "De följde fortfarande efter oss," sade Terauchi, och FAA:s radar bekräftade att åtminstone ett föremål höll sig på plats trots manövrerna. På frågan om han var nervös, svarade Terauchi: "Nej, jag är kaptenen. Jag kan inte bli nervös." På frågan om varför han trodde UFO:na följde efter hans plan, skrattade Terauchi och svarade: "Vi fraktade Beaujolais, ett mycket känt vin framställt i Frankrike. Kanske de ville dricka av det." De tre besättningsmedlemmarna har sammanlagt 46 års flygning bakom sig, sade Terauchi.

Producenterna för Cable News Network (CNN) ordnade så att Larry King kunde intervjuar Kenju Terauchi per telefon i sitt program den 2 januari 1987. (Mr King intervjuade också Paul Steucke i samma program). Nedanstående är en avskrift av den korta intervjun med kapten Terauchi:

LARRY KING: När fick du syn på det oidentifierade flygande föremålet?

KENJU TERAUCHI: Vi såg de oidentifierade den 17 november -86. Tidpunkten var 10 minuter över 5 och klockan 6 em - såg det i 50 minuter.

L.K.: Det var klart väder. Vad såg ni?

K.T.: Jag såg 3 flygande föremål. Två var ungefär lika stora som en DC-8 - 2 föremål - det andra skeppet var större. Det andra skeppet verkade vara dubbelt så stort som ett hangarfartyg.

L.K.: Hur reagerade ni?

K.T.: De mindre farkosterna närma-

de sig oss och rörde sig sedan tillbaka mot det större skeppet, på ett avstånd av ca 500-1000 fot (800-1600 m). Bägge föremålen flög liksom i formation med vårt plan. Det större skeppet befann sig ca 11 eller 13 km bort.

L.K.: Vad tror du att det var?

K.T.: Först fick jag intrycket av att det var ett oidentifierat flygande föremål, men jag vet faktiskt inte vad det var.

FAA-rapport

En enkelsidig rapport skrevs ut av den flygledare som hade ansvaret för JAL 1628. Följande är citat ur denna rapport, vilka erhöles av Jeff Berliner (UPI): Under flygningen bad flygledaren Terauchi att identifiera farkosterna och skrev sedan: "Han kunde inte identifiera dem, men rapporterade vita och gula strobelys." Ljusen var inte de normala för ett flygplan, sade besättningen. I sin enkelsidiga rapport, uppgav flygledaren flera gånger att han såg ett annat föremål på radar i närheten av JAL-planet, trots att FAA tillät svängar och höjdändringar. Föremålet låg så nära som 8 km, skrev flygledaren.

Enligt FAA-redogörelsen, kontakta- de piloten flygledarna i Anchorage för att rapportera annan flygaktivitet i området kl 18.19 (Anchorage- tid), och uppgav att UFOt befann sig ca 1,6 km från hans plan. (I intervjun med Larry King, uppgav kapten Terauchi att iakttagelsen inleddes kl 17.10). Detta var Yukon-tid när de korsade Polcirkeln 48 km sydost om Fort Yukon, Alaska under sin flygning över polen från Reykjavik,

Island. Kl 18.25 rapporterade besättningen att det befann sig 13 km bort. Kl 18.26 kontaktade FAA Elmendorf flygvapenbas i Anchorage för att höra efter om UFOt syntes på deras radar. De militära radaroperatörerna rapporterade ett föremål 13 km från JAL-planet, men en minut senare sade de att föremålet inte längre syntes på deras radar.

Kl 18.31 uppgav JAL-besättningen att det oidentifierade föremålet var "våldigt stort" och FAA uppmanade besättningen att gå ned från 10.500 m till 9.300 m. (Besättningen hade begärt tillstånd att ändra sin kryssningsaltitud i syfte att skaka av sig föremålen). När de blev tillfrågade om trafiken (UFOna) också sänkte sig, uppgav piloten att de sänkte sig "i formation". Kl 18.35 bad man flygledarna i Fairbanks om bistånd, men dessa registrerade inget på sin radar.

Flygledarna i Anchorage uppmanade JAL-planet att utföra en 360 graders sväng, och besättningen rapporterade att de ej längre såg ljusen, men flygvapenbasens radar såg två föremål och man uppgav där att det verkade som om den (oidentifierade) trafiken hade fallit bakåt och till höger om JAL 1628.

Kl 18.45 bad FAA ett mot norr flygande United Airlines-plan (flight 69) att utföra en 10 graders sväng för att bättre kunna se JAL-planet i syfte att bekräfta UFOts existens - vilket enligt besättningen nu befann sig 13 km bort och nästan bakom dem. Detta var deras sista iakttagelse. Besättningen på United Airlines-planet rapporterade att de inte såg något som skilde sig från det norma-

la; det samma gällde en militär C-130 som FAA bad om hjälp.

Elmendorf flygvapenbas

När de intervjuades av Jeff Berliner, bekräftade flygvapenpersonalen att deras radar fångat upp något i närheten av JAL-planet, men kapten Robert Morris vid Alaskas flygkommando menade att UFOt var "tillfälligt klotter eller väderstörningar". En annan talesman för flygvapnet, sergeant Jack Hokanson, sade: "Vi drog oss ur UFO-saken för en tid sedan."

Paul Steucke

Eftersom denna händelse fortfarande klassificerats som ett radar-visuellt fall, ringde författaren upp Paul Steucke, FAA:s talesman i Anchorage. Följande är en ordagrann avskrift av den bandade telefonintervjun, vilken gjordes den 2 januari 1987:

P.S.: Hallå, Paul Steucke här.

W.A.: Jag är Walt Andrus, internationell ordförande i Mutual UFO Network. Jag ringer från Seguin, Texas. Jag vet att du har jobbat med det fall som inträffade den 17 november, JAL flight 1628. Hur långt har ni kommit i undersökningarna just nu?

P.S.: Nä, enkelt uttryckt håller vi på att samla in data från de personer som var inblandade i det. Vi intervjuade planets kapten mycket ingående. Vi har behållit radarbanden - det radarelektioniska datasystem från den tiden. Vi har behållit inspelningarna av samtalen mellan vår flygledare och flygplanets kapten.

W.A.: Bra.

P.S.: Vi kommer att grundligt insamla data nu med den forskare som har hand om undersökningarna, och kommer sannolikt att sända allt detta material till vårt kontor i Washington så småningom - nästa vecka eller så.

W.A.: Vad tycker du personligen? Verkar det intressant? Hade ni UFOs eller något föremål på radar?

P.S.: Ija, det är faktiskt svårt att säga. Det är med den minsta smula fantasi inget konkret, ty vad kaptenen och de övriga besättningsmedlemmarna såg är väl dokumenterat ur deras synvinkel. De verkar mycket vederhäftiga och bestämda. Vi intervjuade dem när de hade landat. De var förnuftiga, yrkeskunniga, vältränade personer - det finns inga problem där. De var ganska så bestämda och har avlämnat några ganska detaljrika rapporter, inklusive teckningar på vad de såg. De gick ganska långt i sina försök att försäkra sig om att de inte "lurades" av någonting. När det gäller det vår radar kunnat dokumentera, så är det enligt min mening inget som håller.

W.A.: Av vilken anledning?

P.S.: Anledningen är att både militären och FAA använder sig av samma grundläggande radardata som kommer från Fairbanks, så det finns inget separat radarsystem som bekräftar det ena eller andra eller vice versa.

W.A.: Det är ju ett problem.

P.S.: Ja. Det andra är att de initialdata som mottogs - när vi samkörde dessa data med våra - där vi går tillbaka och regenererar de elektroniska data vi kan se - vilket

är en metod vi jämt använder oss av - inte uppvisade vad jag kallar det sekundära målet. Dvs något okänt föremål syntes ej på vår radar.

W.A.: Fanns det ett föremål eller flera?

P.S.: Det enda föremål vi kunde generera var JAL-flygplanet. Planets kapten uppgav att han såg 3 olika föremål, 2 som var ganska små. Det gäller något som var ca 2,5 m i diameter, medan det stora föremålet var mycket stort, kanske lika långt som 2 hangarfartyg. De 2 små föremålen syntes ej på hans väderradar, sade han, medan det stora gjorde det. Radarbilden som vi mottog - vi får ibland en andra svarssignal eller ett eko. Det är faktiskt inte så ovanligt. Nä vi gick igenom de genererade radardatana så verkar detta ha varit fallet. Det primära målet, JAL-planet, syntes klart och tydligt. En sekundär tagg som var mycket intermittent och svag syntes ganska ofta enligt ett visst mönster.

W.A.: Åh, åh!

P.S.: Flygvapnet, som använde sig av samma grunddata, ansåg att detta var klotter. Deras radarsituation behöver nödvändigtvis inte vara riktigt lika sofistikerad som vår, och som ett resultat av detta får de mer klotter än oss. Vårt system använder sig av en mycket avancerad dator, vilken gör analyser på millisekunder och avlägsnar klotter, så att flygledaren inte hela tiden behöver överökas av visuella bilder som inte har med hans uppgift att göra.

W.A.: Just det.

P.S.: Som ett resultat av detta, brukar datorn förstärka båda signa-

lerna vid inkommande eko, oavsett hur starka de är. Detta verkar vara fallet här.

W.A.: Jaha - men flygvapnet hade en separat radarskärm.

P.S.: Deras radarsystems grundläggande data är desamma som våra.

W.A.: Med undantag av att ni har filtret.

P.S.: Ja. Vi befinner oss i två olika installationer - två olika platser.

W.A.: Är ni också på Elmendorf flygvapenbas?

P.S.: Nej då. Vi är strax utanför Elmendorf-basen och deras installation befinner sig inom den.

W.A.: Jaha.

P.S.: Så de tittade på en radarskärm på en plats ca 5,5 eller 8 km från den plats där vi tittade på vår radarskärm.

W.A.: Använder ni er av separata antenner och olika mikrovågor?

P.S.: Antennerna är de samma - tallriken är densamma. (Belägen i närheten av Fairbanks, Alaska).

W.A.: OK, jag ville bara ha ett klargörande. (avsiktlig upprepning.)

P.S.: Grundlinjen är oundgängligen den att besättningen svarat ganska klart på vad de såg. De samarbetade med flygledarna, utförde manövrer etc, och deras första radardata verkade kanske bekräfta något av detta, men då vi efteråt kollade upp saken, verkade detta inte hålla.

W.A.: Någon har suttit på denna (information) sedan den 17 november. Hur läckte den ut vad dig anbelangar?

P.S.: Ija - det var ingen som satt på den. Vi gjorde bara inget väsen av den. Vi släppte inte ut något pressmeddelande. Vi höll den inte

hemlig. Vi offentliggjorde den bara inte. Och vad hände? Hur tror jag pressmeddelandet kom ut? Efter ca 6 veckor, jag tror det var någon i Japan, antagligen någon av besättningsmedlemmarna, berättade det tillräckligt många gånger för familj och vänner - vilket sedan ledde till att någon som var korrespondent fick reda på historien. Ty det första jag fick, var ett telefonsamtal från Kyoda News Service i Japan. Detta var julaftonen, den 24:e. De sände hit en korrespondent och denne sade åt mig - du vet, vi har en del information om "det och det". Är detta sant? Jag sade - visst, och detta är vad vi har. Den 29:e, efter julhelgen, måste denna historia ha tryckts någonstans i Japan, ty UPI tog upp den. Japan tog upp den. Sedan fick jag samma frågor av UPI:s reporter här borta, och jag gav honom samma svar.

W.A.: Var det Jeff Berliner?

P.S.: Ja.

W.A.: Så det var alltså den 24 december som du hörde av Kyoda News Service första gången?

P.S.: Det är riktigt.

W.A.: En av dessa personer (Kyoda News Service) ringde upp en av vårt folk också, men vid den tidpunkten kände inte denne gentleman, som har hand om vår UFO Hotline (Bob Gribble) till detta fall och gav oss inga upplysningar om det, ty i annat fall skulle vi ha haft någon i Alaska som kontaktade dig.

P.S.: Jaha.

W.A.: Jag är internationell ordförande i Mutual UFO Network. Vi studerar UFOs runt hela världen och detta verkar vara det mest intres-

santa vi har att jobba med just nu. Detta är anledningen till att jag ville tala med dig, ty när det kommer till kritan - vad är det som är på gång? Vad känner du till? Man kan ju inte alltid lita på de rykten som publiceras i pressen.

P.S.: Det är så sant som det är sagt.

W.A.: Vilka flygvapenofficerare är inblandade?

P.S.: Den flygvapenofficer du vill kontakta är överste Tiltman på telefon (907) 552-2226 - det är i Elmendorf.

W.A.: Kommer ni att sända all er information till Washington, D.C.? Är det riktigt?

P.S.: Ja, så vitt jag vet. Faktum är att vi vet detta först på måndag, tisdag eller onsdag. Jag har talat med dem och försökt räkna ut när vi kommer att släppa materialet, ty nyhetsmedia har redan bett om det.

W.A.: Vi har förfrågningar från Tyskland och England. Intresset finns där.

P.S.: Ja.

W.A.: Det verkade vara en visuell observation av flygbesättningen, och sedan om man kan bekräfta den med radar, vilket ju är ytterligare en källa, så får den ju större trovärdighet. Detta är den typ av fall som vi gillar att jobba med.

P.S.: Ja.

W.A.: Vi vill tacka dig så mycket för telefonbesöket, ty vi ville få er sida av bilden, direkt från källan. Du har varit mycket samarbetsvillig och detta uppskattar vi.

P.S.: Det är ingenting att tacka för.

Fig. I

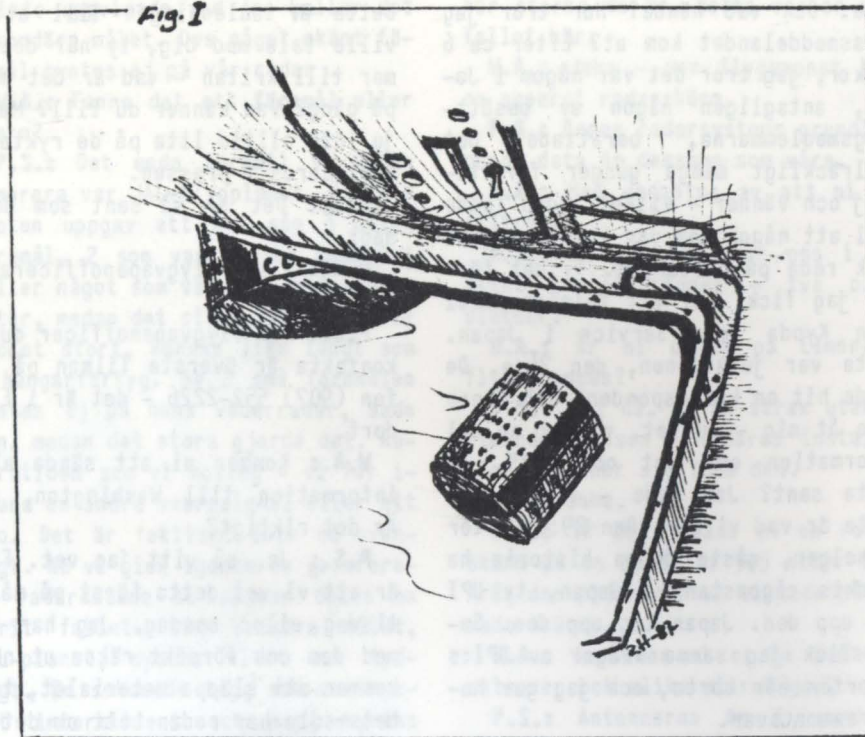
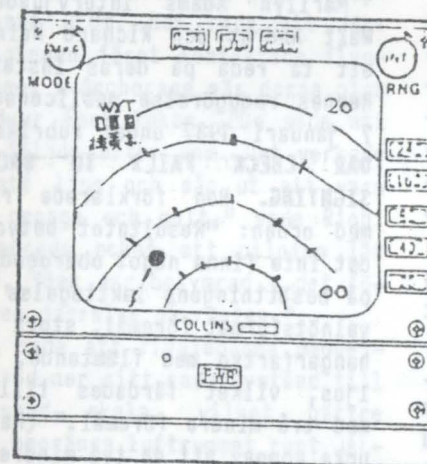
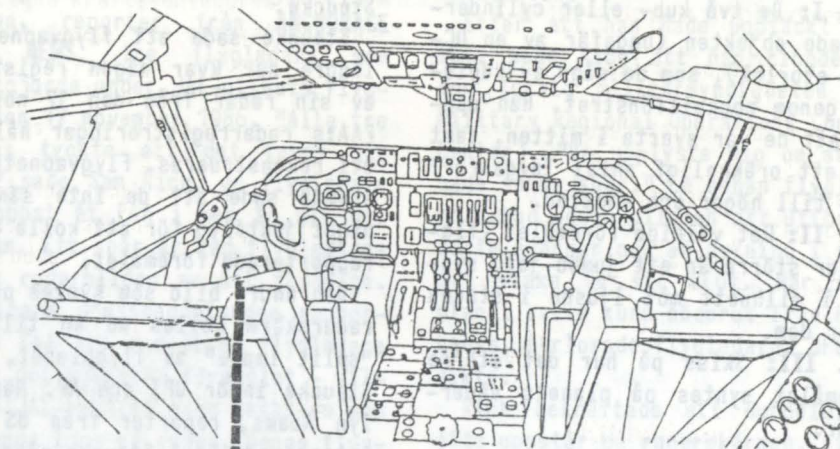
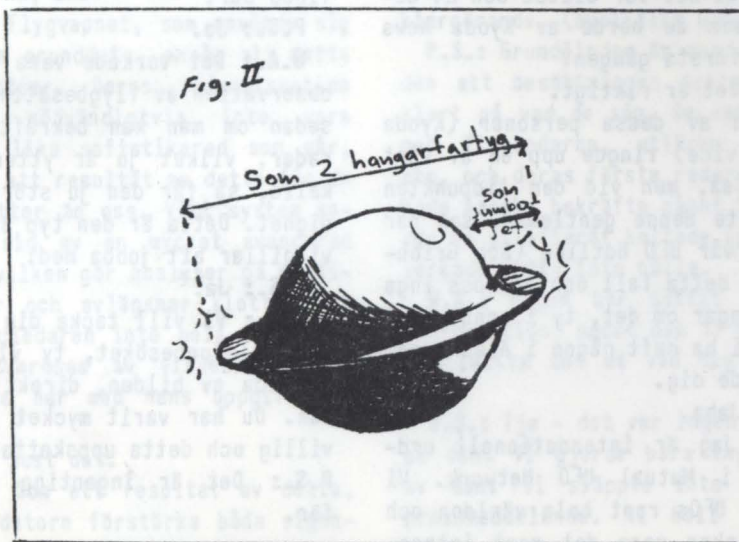

Fig. II

INDICATOR

Fig. III

日本航空

FIG. I: De två kub- eller cylinderformade objekten (ungefär av en DC-8:as storlek), som de sågs av kaptenen genom cockpitfönstret. Han uppgav att de var svarta i mitten, samt att ett oräkneligt antal 'avgasrör' sågs till höger och vänster.

FIG. II: Det väldiga föremålet (flera ggr större än ett jumbo-jet) syntes i silhuett mot ljusen i staden under dem.

FIG. III: Skiss på hur det större föremålet syntes på planets väder-radar.

FAA Återupptar sina undersökningar

Den 2 januari 1987 återupptog FAA sina undersökningar av vad som hände den 17 november 1986, då en JAL Boeing 747 fraktplansbesättning rapporterade sig ha sett UFOs över Alaska. FAA:s utredare intervjuade kapten Kenju Ierauchi, piloten, ännu en gång samt går igenom alla radarregistreringar från kvällen den 17 november, då en tagg syntes på radarskärmarna samtidigt som JAL-besättningen rapporterade att de såg mystiska ljus.

"Anledningen till att vi börjat bearbeta materialet igen är att det var en kränkning av luftrummet," sade FAA:s talesman, Paul Steucke. "Detta kanske låter underligt, men det är just vad det var. Syftet med undersökningarna är att identifiera föremålet om detta är möjligt. Med tanke på den typ av data som vi har tillgång till, anser emellertid ingen att det är realistiskt att vi kan identifiera föremålet." Beslutet att återuppta undersökningarna togs av den lokala FAA-ledningen, sade

Steucke.

Steucke sade att flygvapnet inte längre har kvar någon registrering av sin radar från den 17 november. FAA:s radarregistreringar håller på att rekonstrueras. Flygvapnets tjänstemän sade att de inte sände upp något jaktflyg för att kolla upp det rapporterade föremålet.

Den andra bild som syntes på FAA:s radarskärm kallas nu en tillfällig "split image" av flygplanet, uppgav Steucke inför UPI och AP. När Marilyn Adams, reporter från **US TODAY**, intervjuade Paul Steucke några dagar senare, talade han om för henne att "analyser av de elektroniska radarregistren visar att bägge bilderna är bilder av 747:an - en från FAA:s radarsignal och en från jetplanets svarsstation." (Ytterligare en förklaring har dykt upp).

Marilyn Adams intervjuade både Walt Andrus och Richard Haines för att ta reda på deras inställning. Hennes redogörelse publicerades den 7 januari 1987 under rubriken: **RADAR CHECK FAILS TO BACK UFO SIGHTING**. Hon förklarade rubriken med orden: "Resultatet betyder att det inte finns något oberoende bevis på besättningens iakttagelse av ett valnötsformat föremål, stort som två hangarfartyg med flämtande, gulvita ljus, vilket färdades tillsammans med två mindre föremål." (Paul Steucke uppgav att de två mindre ljusen var 180 cm i diameter i den andra intervjun, medan kapten Ierauchi i sin intervju med Larry King, sade att vart och ett var lika stort som en DC-8. Det förekommer alltså en viss diskrepans när det gäller storleken).

Den 8 januari 1987 intervjuade Hal Bernton, reporter från **ANCHORAGE DAILY NEWS**, tre flygledare som tjänstgjorde under JAL-planets flygning den 17 november 1986. "Alla tre av oss tyckte att det fanns ett spår," sade Sam Rich, en flygledare som jobbat åt FAA i mer än ett decennium. Ett spår är vad flygledarna kallar radarbilden av ett flygplan. I tidigare pressmeddelanden rapporterade FAA att endast en flygledare siktat det mystiska föremålet - vilket av JAL-besättningen beskrevs som flämtande ljus på radar. Denne flygledare, vars namn ej offentliggjorts av FAA, feltolkade en dubbelbild av fraktplanet och tog denna för att vara ett annat föremål, menade de FAA-tjänstemän som gått igenom radarbanden.

Rich sade att han var i tjänst under den halvtimme då JAL-planet rapporterade UFOt. Han sade att JAL-besättningen först kontaktade flygledningen i Anchorage när deras plan flög över Fort Yukon. "De sade att något följde efter dem. Det verkade vara ett ljus och såg ut att vara vitt, orange och gult," sade Rich. Rich menade också att piloten lät skakad. "Han var bekymrad - det förekom en darrning på rösterna."

Rich sade att flygledarna omedelbart vred ner sitt radaravstånd till förminskad skala, vilket bättre skulle begränsa luftrummet runt JAL-planet. "Det verkade finnas ett spår i närheten av planet, ungefär där han (Ierauchi) sade att det fanns. Så vi fortsatte att titta." Spåret var inte värst kraftigt, sade Rich, men varken han eller någon av hans kolleger trodde då att det var en

dubbelbild.

Efter att han hade upptäckt spåret, sade Rich att han ringde upp den lokala militärmyndigheten (the Military Regional Operations Control Center). "De upplyste mig om att de hade samma spår." En annan flygledare ombad sedan piloten att utföra en serie svängar och en dykning i syfte att skaka av sig UFOt. När sedan planet satte kurs söderut från Fairbanks, förlorade flygledarna UFOt ur sikte.

Rich bekräftade att dubbelbilder ofta uppstår på radarskärmen, vilken är datoransluten. Men planet flög ej genom de områden där dubbelbilder normalt uppträder. JAL-piloten är inte den förste pilot som rapporterat märkliga ting i denna norra korridor. Under det sista årtiondet har det förekommit ungefär ett halvt dussin rapporter om oidentifierade ljus, både från civila och militära piloter. "De är nog så verkliga för dem (piloterna)," sade Rich. Den 8 januari var första gången som FAA tillät pressen intervju de tjänstgörande flygledarna.

Som ett ytterligare bevis på kapten Ierauchis ärlighet, bör noteras att denne tog ett lögndetektortest samt ett drogtest både genom blodet och urinen. Han klarade alla tre. Lögndetektortestet visar att han tror att det han säger är sant.

KÄLLA: MUFON UFO JOURNAL,
NUMBER 226, FEBRUARY 1987.

Översättning: Sören Andersson

Spanjorska minns kidnappning för 36 år sedan

I en rapport från staden Ciudad Real (160 km söder om Madrid) till den spanska dagstidningen **EL PAÍS** av den 25 oktober 1983, lämnar Alfonso Castro detaljer i det enastående fallet Próspera Muñoz.

Inte förrän 1979 hade denna dam, som nu är 44 år gammal, något minne av det faktum att hon genomgått oförklarliga upplevelser och besökts av främmande varelser som hon beskriver som märkliga, kortvuxna individer med enorma ögon, vilka var iklädda vita dräkter.

Två sådana varelser kom ut ur en silverfärgad, glänsande farkost som hade närmast sig henne ljudlöst bland vinrankorna vid hennes hem på landet i provinsen Murcia, då hon var där tillsammans med sin syster Anita. Hon var endast 6 eller 7 år gammal vid detta tillfälle.

I dag är denna dam anställd som telefonist i växeln i Girona, i nordöstra spetsen av Spanien. Hon är en enkel, fridfull människa och verkar mycket intelligent. Under hypnos har hon emellertid berättat en historia som har givit upphov till ett vitt och brett intresse.

Affären blev känd i december 1982, när de spanska UFOlogernas nestor, katalanen Antonio Ribera, lämnade en redogörelse för den vid den internationella UFO-kongressen i Rosario, Argentina.

Märkligt nog så hade det varit Toni Ribera själv som hade utlöst hennes minne. För fyra år sedan hade hon läst en av hans böcker, **EL GRAN**

ENIGMA DE LOS PLATILLOS VOLANTES (DEN STORA FLYGANDE TEFATS-GÅTAN, Sören), då delar av hennes egna upplevelser började komma upp till ytan i hennes minne.

Det första mötet

Hon tror det var när hon var ca 6 eller 7 år gammal, en varm morgon år 1946 eller 1947, då hon ensam med sin syster Anita (något äldre än hon själv) såg de två varelserna komma fram till deras stuga i närheten av Jumilla (provinsen Murcia, sydöstra Spanien). Och hon säger att dessa varelser då informerade henne om den roll hon skulle spela och de upplevelser hon skulle få gå igenom.

Senare samma dag återvände de två varelserna till de två flickorna. Under påföljande natt stördes hennes sömn. Hon vaknade och fann varelserna där, och hon gick med på att följa med dem och tog med sig sin maskin (som var skakande rädd) och var borta flera timmar. Under denna tidsrymd uppfyllde de ett löfte som de redan givit henne, nämligen att ta med sig henne på en resa jorden runt.

Ombord på farkosten, vilken hon minns "som en två våningars schweizerhydda", häpnade hon inför den tekniska apparaturen samt de märkliga varelser som skötte denna.

Läkarundersökningen

Utsträckt på ett slags babysäng,

och i ett halvmedvetet tillstånd undersöktes hon av humanoiderna, vilka endast hade fyra fingrar. De undersökte hennes vagina och möjligen också hennes huvud. På ett slags biografduk eller dataskärm såg hon bilder av sig själv och sin syster. **"VI OMGAVS BÅDA TVÅ AV EN MYCKET KLAR, BLÅAKTIG AURA SOM VAR CA 40-50 CM BRED - MEN ÅSNINNAN OCH HUNDEN, SOM VI HADE MED OSS HADE INGEN AURA ALLS!"**

Ytterligare möten

Andra närkontakter med varelserna följde. Hennes allmänna minne av dem är att de var fula och burdusa, och att de bar uniformer eller overaller med uppstående kragar.

Ett av dessa möten skedde i hennes fars bar i Jumilla omkring år 1954. En annan gång var på San Juan-stranden i Alicante år 1959 eller 1960.

Översättning: Sören Andersson

* * * * *

Två humanoider i Gallio – Italien

TYP: NÄRKONTAKT AV TREDJE GRADEN.

TIDPUNKT: KL. 11.45 (VÄDRET FRISKT OCH SOLIGT.)

DATUM: 24 NOVEMBER 1978.

VARAKTIGHET: 4-5 MINUTER.

ANTAL VITTNEN: ETT, PLUS EN STARK MÖJLIGHET AV ETT ANNAT, OBEROENDE VITTNEN. OBSERVATIONSORT: GALLIO (VICENZA), ITALIEN.

Det var nästan middagstid en solig dag i november 1978 då Angelo D'Ambrosio, en 61-årig pensionär, som var ensam ute och samlade ved i en skogsdunge, vände sig om när han lade ned en färsk gren och till sin förskräckelse fick se två "varelser" med nästan mänskliga drag endast nå-

Senare inträffade en annan närkontakt år 1971 i telefonväxeln i Alicante, och det allra senaste mötet skedde i Girona år 1982, i Gironas telefonväxel, där hon för tillfället är anställd.

Enligt de olika UFOloger som hört henne, så har den 33 år långa minnesförlusten orsakats av de främmande varelserna, vilka antagligen känner psyket mycket bättre än oss, samt även behärskar hypnos och telepati i högre grad.

Próspera Muñoz är nu föremål för en intensiv och noggrann studie, vilken utföres av de mest kända UFOlogerna i Spanien, och som tidigare antytts i denna artikel, deltog hon i den nyligen hållna spanska UFO-kongressen i Ciudad Real och gav där en redogörelse för sina upplevelser.

KÄLLA: FLYING SAUCER REVIEW, VOLUME 29, NO.4, 1984.

gon meter ifrån sig. En var ca 120 cm lång, den andra ca 20 cm kortare; de svävade i luften, ca 30 cm eller mer över marken. De var extremt smala och hade gulaktig hy som var så sträckt över benen att några stora ådror syntes tydligt på den varelse som befann sig närmast honom. Deras

huvuden var päronliknande, släta och skalliga, och på sidorna fanns enorma öron som stack upp lodrätt och slutade i en spets. Deras ögon var stora och vita, djupt liggande och saknade ögonlock. De hade mycket markerade näsor, som sträckte sig nedanför underläppen till en ganska stor mun ur vilken två "betar" stack ut.

De bar mycket åtsittande mörka overaller, som sträckte sig från halsen och ned till en punkt strax nedanför knäna. Ärmarna sträckte sig till handlederna och det var endast händerna och resten av benen som var oskyddade. Händerna och fötterna, som var oerhört stora, var ej i proportion till resten av kroppen; de hade mycket långa fingrar och tår, med ganska långa naglar.

Först befann sig de två varelserna sida vid sida. Men nästan omedelbart började den mindre oavbrutet röra sig från sida till sida, framåt och bakåt, med mycket snabba ryck utan att röra sina långa fötter, som om han gled fram över en osynlig yta. Hans rörelser orsakade rörelser i luften och vegetationen prasslade, när toppen på hans öron vidrörde de nedersta grenarna på träd som växte i närheten.

I ett försök att bemästra sin fruktan, vilken praktiskt taget "frös blodet i hans ådror", ropade han på hjälp så högt han kunde. Han fann dock styrka att gång på gång fråga dem vilka de var och vad de ville honom. Men allt detta var meningslöst; från munnen på den kortare varelsen kom endast obegripligt mummel.

Den längre "varelsen", som hela

tiden stått stilla ca 1 m från Angelo, sträckte nu ut sin ena långa hand för att ta ifrån honom hans trädgårdskniv (Detta är ett redskap som består av ett krökt skärblad fäst i ett fast handtag och kallas "cortelaso"). Varelsen grep tag i kniven i dess slöa sida, och en kamp uppstod. Angelo, som insåg att kniven var hans enda försvarsinstrument i händelse av att de två "besökarna" verkligen visade sig vara fientliga, höll ett stadigt grepp i skaftet. "Varelsen" försökte hårdare, grep nu kniven längre fram mot skaftet (i denna stund tyckte D'Ambros att han fick en lätt elektrisk stöt).

Nu gjorde varelsen ett tredje försök. Han använde nu båda händerna och grep kniven ännu längre fram i den icke-skärande eggen. Varelsen visade anmärkningsvärd styrka, men denna matchades av D'Ambros, som sporrades av sin förtvivlan över att hans rop på hjälp ej besvarades. Denna gång kände han en mycket tydlig, starkare elektrisk stöt. Angelos rädsla förvandlades nu till ilska; efter att ha plockat upp en kraftig gren, som han tidigare skurit av, riktade han ett slag mot inkräktarna, men innan han kunde utdela detta, satte de iväg i flykt.

Efter att ha återfått sitt lugn, och driven av en oemotståndlig nyfikenhet angående dessa två "omänskliga varelsers" ursprung, började han förfölja dem och sprang så fort benen kunde bära honom, mot den åsnestig på vilken de genofört sin flykt. De hade försvunnit runt en krök, men han följde efter dem och såg dem sätta iväg mot något som antagligen var den farkost de hade an-

länt i. Det var ett "traditionellt flygande tefat", som vilade i en glänta ca 30 m bort på fyra landningsben, vilka verkade ganska brett åtskilda med tydligt urskiljbara landningsdynor.

På toppen av den skivformade farkosten fanns en liten kupol. UFO:t var ljusrött till färgen på ovansidan, inklusive kupolen, blått på undersidan och runt mitten löpte ett vitt band. De fyra landningsbenen var aluminiumgrå till färgen. Till storleken var det ca 5 m långt och, minus benen, ca 2 m högt.

Vittnet anlände till platsen i precis lagom tid för att se en av de långa händerna sträckas ut för att stänga ett slags falllucka, och detta var det sista han såg av varelserna. Efter några få sekunder avlägsnade sig farkosten i vägrät flykt, med svindlande hastighet. Det var fullkomligt ljudlöst och försvann ur sikte bakom höga granar.

D'Ambros återvände omedelbart till hemmet, anförtror sig inte åt någon, men grubblade så mycket över det märkliga mötet, att han hoppade över lunchen. Slutligen beslutade han sig för att berätta om händelsen för sin svärson, Luciano Munari, som är skolvaktmästare. Dagen därpå begav de sig iväg till den aktuella gläntan och fann ett nästan cirkelrunt område ca 3,5 m i diameter, inom vilket gräset verkade svart (som om det blivit nedoljat i stället för bränt). Gräset var nedtryckt och låg vridet i motsols riktning. Deras händer var fortfarande lika rena efter att de rört vid gräset. Angelo upptäckte två "U"-formade avtryck ca 20 cm långa och 3 cm breda

och djupa. Munari tillskrev det faktum, att de inte kunde hitta märken som borde ha lämnats av de andra två landningsbenen, till närvaron av några stenar. Ytterligare bekräftelse på att en landning skett, var enligt Munari upptäckten av några buskar på landningsplatsen som hade ryckts upp med rötterna, antagligen förknippat med farkostens start.

Munari hade försummat att ta med sig sin kamera denna dag. Hans avsikter att ge sig iväg dit nästa dag, spolerades av ett snöfall. Den 3 december, nio dagar senare, försökte de och några andra ortsbor lokalisera märkena genom att skotta undan snön från den ihågkomna platsen. Svart-vita foton visade ingenting, så de försökte igen påföljande dag, denna gång med färgfilm, där de omgärdade märkena med gult papper. Fotografierna visar indicier på distinkta avtryck, men dessa är långt ifrån fullt bindande och kommer därför ej att reproduceras här.

Ett gyllene tillfälle att erhålla fingeravtrycket av en främmande varelse gick tydligen förlorat, när man på det laboratorium dit man tagit trädgårdskniven för analys, upptäckte ett rött avtryck på denna och begärde en stor summa pengar, för att utföra något som borde ha varit en mycket enkel sak. Kniven togs med tillbaka till Gallio, men ingen tänkte på att ta ett foto på avtrycket. Trädgårdskniven togs åter i bruk och snart försvann avtrycket på den.

Vi besökte Gallio första gången på hösten 1979, ty vi hade ingen kännedom om händelsen förrän flera veckor efter att den inträffat. Den gången

fick vi veta att gräset på "landningsplatsen" fortfarande var svart och att gräset inte växt något där påföljande vår. Tillfället att bekräfta detta gjordes om intet av ett tidigt snöfall denna höst. Vårt andra besök gjordes i februari 1980, och fler följde. Under dessa upprepade besök hade vi ett utmärkt tillfälle att lära känna karaktärerna hos medlemmarna i D'Ambros och Munaris familjer, samt deras levnads-sätt. Vi konstaterade också att de är personer med gott anseende i samhället, samt att de är mycket enkla och bundna till sina dagliga göromål. Herr D'Ambros, som endast gått fyra år i skolan, verkade inte vara en person som har naturliga anlag för fantasier. Vi har kommit till den slutsatsen att det här inte finns minsta chans att förklara bort händelsen som något naturfenomen, samt att D'Ambros verkligen upplevde något fysiskt och materiellt på den uppgivna platsen, och vid det uppgivna klockslaget. Vi vill poängtera att detta fall inte är enastående. Landningsavtrycken påminner mycket om dem som upptäcktes i Socorro, New Mexico den 24 april 1964, och varels-erna har en ganska stor likhet med dem som observerades i Kelly, Kentucky den 21 augusti 1955.

Silvio Formilan, C.U.N.-forskare i Schio (Vicenza) gjorde oss uppmärksamma på existensen av ett troligt sekundärvittne till Gallio-händelsen. Genom hans samarbete kunde vi konstatera att fru Maria Ksaus, kvart över tolv (sålunda en halvtimme senare än huvudvittnets upplevelse) samma dag, haft en observation av ett flygande föremål. Hon var på väg hem från sjukhuset, där hon är

apoteksbiträde, då hon fick syn på ett föremål, som liknade en stor oval ballong på den klara himlen, men den saknade utskjutande ändar. Det rörde sig långsamt "på en halv kullens höjd". Den nedre delen var mörk och hade ett metalliskt utseende, medan den övre delen var intensivt orange, nästan röd, ungefär som baklyktan på en bil. Det var också försett med ett band av ljusare färg, som klart avgränsade de två olivfärgade sektionerna.

Det verkade, enligt vittnet längre och högre än de helikoptrar hon iakttagit vid andra tillfällen. Det rörde sig utan att avge något ljud, färdades norrut längs kullarna i riktning mot dalen Santa Caterina di Lusiana. Observationen varade ca fem minuter.

Antonio Chiumiento

KÄLLA: INTERNATIONAL UFO REPORTER,
MAY/JUNE 1983, VOL.8, NO.3

Översättning: Sören Andersson

HAR DU HAFT
NÅGON
UFO-UPPLEVELSE?

KONTAKTA
UFO-INFORMATION!

ANDERS LILJEGREN
BOX 11027
60011 NORRKÖPING

FINNS ATT BESTÄLLA

Klisterdekal	5 kr
Provexemplar UFO-Information	10 kr
Fyrfärgsposter (se baksida nr 3-4 86)	10 kr
Handlingsprogram	30 kr
Jubileumsnummer (1969-1979)	35 kr
T-shirt (vit med rött emblem)	
Ange storlek S, M, L, XL	65 kr
Äldre årgång UI - pris beroende på årgång	
Rapportformulär (gratis) Ange antal	

Rekvirera genom att skriva in belopp och artikel på postgiro 483 6425-1

Glöm ej namn och adress!

POSTTIDNING

UFO-INFORMATION

Box 9109,
580 09 Linköping